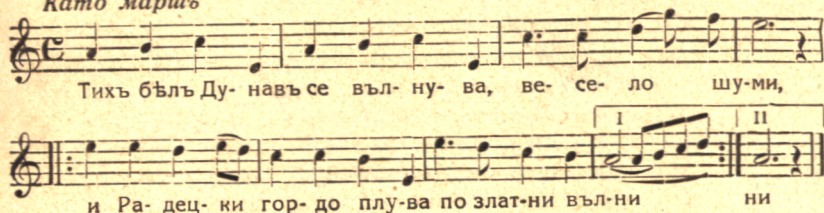

Тихъ бѣлъ Дунавъ

10.

Като маришъ

Тихъ бѣлъ Дунавъ се вѣлнуза,
 Весело шуми,
 И Радецки гордо плува
 По златни вѣлни.
 Но кога' се тамъ съзира
 Козлодуйски брѣгъ,
 Въ парахода рогъ изсвирва,
 Развѣ се байракъ.
 Млади български юнаци
 Явяватъ се тамъ,
 На чела имъ левски знаци,
 Въ очитѣ имъ пламъ.
 Гордо отпредъ имъ застана
 Младиятъ имъ вождъ,
 Па си дума капитану
 Съ голъ въ ржката ножъ:
 — „Азъ съмъ български войвода,
 Момци ми сж тѣзъ,
 Ний летиме за свобода
 Крѣвъ да лѣмъ днесъ.
 Ний летиме въ България
 Помощъ да дадемъ
 И отъ тешка тирания
 Да я отървемъ.
 Парахода остави ни
 Съ начинъ миренъ, благъ,
 Та дружината да мине
 На родния брѣгъ“.
 Капитанътъ, нѣмецъ сжи,
 Отказа, — тогазъ
 Ботевъ люто се намръщи,